

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 492. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm26592/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

at de turde gjøre Røgning paa Gubernes Distand og et løffeligt Udfald, og selv Toget til Sicilien havde jo dog Sikkert af en Jorsvarts-Krig, hvorfør ogsaa Livius meget uagt saaber Scipio siger, at det var deres „Bundsforbundets, Numertinerens, Jare“ der bragte dem i Gærneff^{*)}.

Ved Zama, nu ubekendt, men dengang en Numidiske Kongs-By, og efter Polab, fem-Dags-Rejse vesten for Kartago (i det Algeriske), fød det berømte Slag, som Man pleier at sige, afgjorde Verdens Stæne, men vi vil neies med at sige, hvad vi kan ferhoote, at det gjorde Ende paa den anden Puniske Krig; thi Hannibal kunde godt vundet det Slag og seer til, uden at Kartago derfor var kommet Verdens Herredomme nærmere, eller Rom været længere beseff, end efter Nederlaget ved Cannæ^{**)}. Hannibal gjorde naturligvis sit Bedste ved Zama, ligesom Napoleon ved Waterloo, men istedenfor at han maatte sette sine tiere Med-Vogere i Mellem-Droppen, for at de ikke skulde løse strax, kunde Scipio derimod seie paa sine Romere til sidste Mand, og det maatte næsten nødvendig gjøre Udfaget til hans Fordel, naar han for Resten havde lært Hannibal Konsten af og ferstod at bruge sit Numidiske Kavaleri, som han netop var stærk i, da Kong Massinissa var paa hans Side. Dette Kavaleri gjorde da ogsaa Udfaget ved at falde Hannibal med hans Veteraner i Slaggen, og Hannibal kom, første Gang efter sit niende Kar, siger Man, hjem til Kartago som en Fløgtning, erklærende ikke blot Slaget for tabt men Kriegen for endt, saa Man maatte hioie Færdem til hvad Priis det behagde Scipio at sælge dem. Da nu Gesandterne kom til Scipio, gav han dem kun en daarlø Trøst, ved at fortælle dem, de maatte betragte sig selv som Føll, der ikke havde mindste Krav paa Staausel

^{*)} Livius XXX. 31.

^{**)} Polab (Beudstøffe) XV. 5. Strabo XVII. 829. 831.

eller Modløshed, saa selv den mindste Grad af Misdødsfulde
 heiligt forundre dem, men dog lod han dem baade slippe for
 Plyndring og Rømest Besættning; thi, siger Livius,
 hvorefter Lyst han end havde til at ovelægge Kartago, var
 han dog bange for, ved at spænde Duen alt for heit, at for-
 hule Sagen og faae en Ofre-Mand, der vilde heste hvad han
 havde faaet. Dette kan imidlertid godt være Bagtaale, og
 vi vil da indskrænke os til hvad Polyb melder, at han nois-
 des med saaledes at Klare Freds-Bilkaarene, at Kartaginens-
 ferne, tilligemed deres Skibe, maatte udløse deres Elephanter,
 selvsagt deres Kvindemand, Masinissa, ingen Krig
 føre, uden Roms Tilladelse, betale 10000 Talenter, foruden
 tre Maanedes Sold til Armen, og stille hundrede Gids-
 ler, i en Alder af mellem Hjorten og tredive Aar, hvorm Scis-
 pio selv vilde vælge *). Hvad der betragtede Hannibal til
 at vandre ud, og stakke om i Afsen til sin Død, det ved
 Man egentlig ikke, thi vel melder Livius som et Møgte, at
 han lige fra Slaget ved Zama gik om Bord og søgte til
 Kong Antiochus i Syrien, saa Kartaginensfer-
 ne, da Scipio fremfor Alt fordrøede ham udløst, med
 Sandhed kunde sige, han fandtes ikke i Afrika, og det var
 aldeles i Romernes Land at fordrø ham udløst, saame-
 get mere, som det var deres Hædvind allerede ved Krigens
 Begyndelse; men efter Plutark paastodes det derimod
 andenlede og bestemt i Rom selv, at Scipio netop i denne
 Hensende vilste en forbausende Mødeløshed, og vi maae da
 vel tænke, det dog, som Livius andenlede melder, først var
 ved Udbredet af Krigens med Antiochus, Romerne, trods Scis-
 pios Indoerbiner, sendte Bud efter ham, men saar sig end-
 nu engang skuffede af dem „tollose Puniker“ der sneg sig fort
 i Lid: **).

*) Polyb (Hendshæfte) XV. 9—10. Livius XXX. 32—37.

***) Livius XXX. 37. XXXIII. 43—49. Plutark's Stammin.

